

vnitř najdete

lovno

Náchod

Praha

Mariáš

spousta studentské tvorby



33

Luštěniny

Úvodník

Vážený zákazníku, vaše peníze se staly rozumně uloženou měnou, tedy letošním posledním číslem Luštěnin. Není potřeba se obávat, co dělat v případě reklamace, protože tuto možnost stejně nenabízíme. Zato...jsme se snažili, aby k ní vůbec nemuselo dojít, což není úkol vůbec jednoduchý, ale splnitelný.

Recept: na nové číslo Luštěnin potřebujeme - schopné a tvořivé redaktory, korekturu, nápady, obrázky (doporučuje se Red Meat).

Začneme tím, že dáme redaktorům hlavy dohromady a budeme je bombardovat nápady, o čem psát. Při této fázi musí být kuchař opravdu obezřetný, jelikož na ní z velké části záleží, jak bude nové číslo časopisu vypadat. Je třeba sledovat, aby myšlenkový kvas nepřebujel přes únosnou míru a zůstal za hranicemi reality a splnitelné budoucnosti. Redaktorský sněm se nejlépe přerušuje zvoněním na konec velké přestávky. Teď už je každý redaktor ponechán svému osudu. Vyzbrojen je jen zadáním tématu a nepřilišiv konkrétní představou o tom, co všechno do článku zařadí. O délce má také jakousi představu nebo instrukce. Poté je nutno nechat redaktora odležet. Jak dlouho, to závisí na zkušenostech a znalostech kuchaře. Nyní se myšlenka na vytvoření konkrétního článku odsune kamsi do zadní části redaktorova myšlení.

Buď zde zraje, nebo jen tak čeká, až bude muset být prohnětena. Protože každý termín dříve či později stejně vyprší a bude si žádat výsledek. Ten zaručený se dostaví jen při vymýšlení a používání různých vtipností a celého literárního umu. Konečně redaktor článek stvořil. Nyní je vhodné přimíchat trochu šéfredaktora. Ten v této části plní funkci jakéhosi přenašeče. Články jsou sešrotovány korekturou, nevhodnosti vypuštěny, texty zkráceny. Dále mícháme přes. Následuje ozdobení obrázky a okořenění humorem a postřehy z hodin. Výsledek necháme nakynout v tiskárně. Podáváme vychlazené o vhodných příležitostech, např. Pegylii.

A co jsme přimíchali do Luštěnin tentokrát? Nejedná se o úplně klasické číslo, protože je dán více prostoru literární tvorbě studentstva PG. Mezi jinými najdete básně i povídky. Včetně Hovna Lukáše Trněného. Z článků v klasických rubrikách je možno jmenovat Flowerstick. Přinášíme reportáže z kurzů a můžete zhlédnout i recenzi divadelního představení. Dobrou chuť!

Vojta Pavlík

Obsah

- 3-Náchod
- 4-Praha
- 5-Warhammer
- 6-Flowerstick
- 7,8-Ideální partner
- 9-Seifhenersdorf, esteťák
- 10-Venuše
- 11-Mariáš
- 12-tvorba
- 13-Dražba
- 14,15-Hovno
- 16-Hřiště
- 17,18-Návštěvník
- 19-humor

Náchod

Krásné dopoledne přeji, vážení návštěvníci. Vítám vás na celostátní přehlídce studentského divadla zvané náchodská Prima sezóna. Jistě jste se již dovtípili, že se nacházíte v příhraničním městě Náchodě. Přejeme příjemný pobyt a děkujeme, že jste si vybrali Luštěniny. Nebývá to zvykem, ale hned na začátku vyložím karty. Pokud vám úvod evokoval zážitek z letecké dopravy (pokud ne, tak měl), jste na správné stopě (Stopě). Šéfredaktorovy pokyny ohledně rozsahu zněly poměrně jasně, mám tedy stránku A4, abych pomíchal několik literárních žánrů dohromady. Zatímco prsty redaktorovy rutinně vyfukávají úvod, recenzentova dušička se již třepe, aby vám mohla předložit něco ze svého neuměteltví, a analytický koutek mozku autorova vybírá to nejpopvedenější z ohlasů nejpovolanějších – umělců („umělců“?). Pro začátek jistě neurazí trocha suchopárných zpráv a dat. V úterý 4. května zhruba uprostřed noci, což v tomto případě znamená v 5:40 ráno, se Stopy Kohokoliv sešly na nádraží českých drah. Je už asi mým údělem popisovat čtenářům závratné rychlosti, jichž dosahují vlaky na našich kolejích. Pravidelný čtenář nechť nalistuje některý z mých starších článků do tohoto plátku, detailního popisu se mu dostane třeba ve zpravení o cestě do Seifhennersdorfu, je to asi dva roky zpátky a tam jsem žehral snad na půl stránky. Příležitostného čtenáře s chutí posílám na spoj do Náchoda. Užijte si. V Náchodě se za rok nic nezměnilo, jen luxusní bydlení z loňska některým starším chybělo. Pobyli jsme tři dny, navštívili x představení, improvizací dílnu. S celým národem jsme prožívali infarktovou hokejovou bitvu s USA, pili a hodovali a smutno nám bylo. Čtenáři, který dočetl až sem, ale smutno rozhodně být nemusí. Z hokejové pohromy se jistě již otrěpal a s elánem rád přistoupí k četbě servírované recenze. A jakožto znalec amatérské divadelní scény jistě zná soubor z Ostrova u Karlových Varů, který sa HOP-HOP zove. Dobře, troufnu si říci, že až donedávna nikdo z nás neměl o jeho existenci nejmenší potuchy. Mým úkolem je nyní vám alespoň trochu přiblížit jejich kus Jako na molu. Představení vzniklo na základě básní a básniček, které si členové souboru navzájem předčítali a volně na ně improvizovali. Nápad jistě neotřelý, leč ne vždy dobře dopadající. Troufnu si ale říci, že zde se

zadařilo. Šikovný producent by pro zajištění publika přelepil všechny plakáty nálepkou „generační výpověď“. Zajímavě pojaté komorní scéně vévodí dominantní molo, na kterém se postupně vyzpovídávají ze svých problémů mladí lidé. Překvapení dává tušit, když mladík s mikrofonem lepí na zeď papír s nápisem: Hledám lidi do kapely. Jako švábi na pivo se scházejí na toto místo postupně další účinkující, až je kapela plně obsazená, ale nikdo ji nevidí. V ten moment se rozhrne zeď vytvořená z kulis a máme tu plné složení – kytara, basa, ságo, klávesy, zpěv... a jak jim to šlape. Nezbytnou omáčku tvoří „obyčejnosti“ jako navazování a opouštění více či méně vážných vztahů, konflikty s rodiči či světobol dospívající generace. Protože přece (tak zní hlavní popěvek): „Na světě to vypadá... jako na molu.“ Každý se tváříme jinak, než jací jsme, ukazujeme se světu jako modelky v práci. Mnozí z vás teď ohrnou nos, bla bla bla, tohle můžeme slyšet v každém druhém filmu pro náctileté. Ano, jistě. Ale v příjemném podání se zajímavou scénou, živou hudbou, nadšenými hereckými výkony a v rozumném rozsahu to rád zbaštím. Dobrou chuť (6 / 7 bodů)! Dosti bylo recenzí, vrhněme se do jámy lvové. Z doslova kupy ohlasů, která mi už několik týdnů leží na stole a které vyprodukovali „Stopáci“, jsem se pokusil vybrat několik (doufám) nejzajímavějších. Jedná se o variaci na téma, které každý průměrný student alespoň jednou při dramaťáku zažil – na písmena obsazená v názvu vypište charakteristiku – popisuje se to poněkud komplikovaně, nicméně bystrý čtenář jistě promine autorovu novinářskou neschopnost a vše ráci pochopiti sám. Ostatně, z autorovy strany je to pro dnešek všechno. Víc ani muk.

Počasi skvělé
Radosti dosti
Improvizace dlouhá
Modrý kocour
Asociace “ ”
Strava jedlá
Everyman odehrán
Zdraví nechybělo
Ó zvoň, ó zvoň opono
Noci dlouhé (ehm?)
Asi lepší než škola

Praha

od Katky Strnadové

Rozhodně nechci podceňovat vědomosti starších studentů, ale mám pocit, že někteří ani nepostřehli, že kvinta nejela letos na lyže, ale do Prahy. Někoho totiž napadlo, že by to chtělo změnu. Tercie bude sportovat, kvinta poznávat. A proč to nevyzkoušet zrovna na nás (tedy na letošní kvintě)? Bylo rozhodnuto a v neděli jsme vyrazili plni očekávání do centra Prahy. Atmosféru celého týdne naznačila hned na začátku trmácivá cesta na kolej. To se ví, že se nám s kufry nechtělo chodit takové vzdálenosti, ale to jsme ještě netušili, co nás čeká další dny. Další dny to totiž bylo s chůzí ještě horší, i když jsme byli bez kufrů, náležitě jsme nařikali. Když se teď vrátím k neděli, ještě týž večer jsme se, oblíknutí do gala, šli kulturně vzdělávat do Národního divadla. Přes očekávání kvintánů, že tam doženu spánek, který minulou noc zanedbali, usnul nakonec snad jenom jeden (pozn.aut.: Omlouvám se za prozrazení...). Jsem docela ráda, že to byla zrovna hra Maryša, na které jsme byli, protože po vyslechnutí zážitků minulých tříd z poslechu Rusalky jsem se obávala, jaký program bude nachystán na nás. Poté, co Maryša konečně zabila svého Vávru, jsme se odebrali, ještě málo unavení, na kolej. S únavou jsme si to ale vynahradili hned druhý den. Koukám do povinných deníčkových

zápisů z každé navštívené památky a nestačím se divit, kolik toho bylo: Kampa, Sovovy mlýny, Karlův most, Poslanecká sněmovna, ... a další. Lituji tu snaživou průvodkyni v Poslanecké sněmovně, která se musela dívat na naše unavené (ks....) tváře. Úterý se mi líbilo. Bylo krásné počasí, a tak i lepší nálada. Ale jak už bylo každodenním zvykem, odpoledne jsme byli tak zmožení, že nám někdy musely dát profesorky pauzu na vzpamatování se. Z výčtu navštívených objektů v úterý: zahrady Pražského hradu, Starý královský palác, Strahovský klášter aj. Středa se mi zaryla do paměti jako den, kdy nuda zažitá to odpoledne, byla tak nezvykle obrovská, že jsem uvažovala o dezerci. To odpoledne jsme byli totiž v Židovském městě. Nechci Židům kazit reputaci, ale nekonečné šourání po synagogách na mě bylo trochu moc (a nejen na mě!). Naštěstí se nám zlepšila nálada večer v Ypsilonce. Hra: Praha stověžatá byla něco jiného než vážná Maryša. Také jsme měli to štěstí, že jsme seděli hned v první řadě. I když někteří toho poněkud litovali, když na ně zakuckaný Lábus vyprsknul kousky ryby. Pro nás nepoškozené to ovšem byla sranda k popukání, anebo k znechucení, podle toho, jaký má kdo žaludek. Čtvrtek byla pohoda. Tříčlenné vedení profesorek se nám asi chtělo omluvit za včerejšek a dalo nám dlouhou pauzu na Václavském náměstí. A pátek byl ještě lepší. Žádný spěch, žádné pracovní listy, žádné referáty. Došli jsme si na Staroměstské náměstí, podívali se do galerie nebo na Prahu z věže radnice a pak spokojeně odešli na nádraží. Ještě vyplnit různá hodnocení a pracovní listy a pak už hurá domů ošetřovat zmožené nohy.

Warhammer

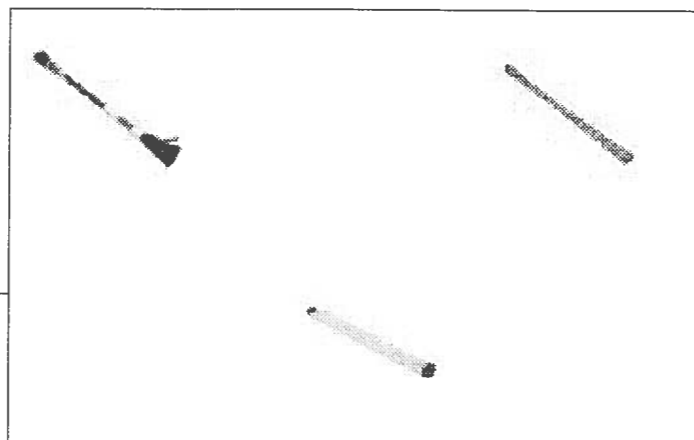
Tomáš Patrman

Každý, kdo má něco společného s fantasy, toto slovo již jistě slyšel. Jde o svět, do kterého je zasazena nejznámější stolní hra s miniaturami Warhammer fantasy battles. Každý ze dvou (nejlépe) až čtyř (maximálně) hráčů představuje vojevůdce, který velí své armádě sestávající se z modelů vojáků jedné z mnoha ras nacházejících se ve světě Warhammeru. Nejčastěji se hraje na stole velkém 6 krát 4 stopy (hra je anglická, proto se používají i anglické délkové míry – palce, stopy), na kterém je rozmístěn různý terén od lesů, kopců, bažin až po vesnice a velké hrady. K vítězství hráč potřebuje především taktické schopnosti, ale velkou roli hraje také štěstí. Používá se totiž hodů kostkami na podobném principu jako u známější hry Dračí doupě. Aby se vyrovnala velikost a kvalita armád, je každý model bodově ohodnocen podle svých statistik (pohyb, umění boje, síla, odolnost,...). Každý hráč může potom svou armádu postavit tak, aby její celková bodová hodnota dosahovala dohodnuté výše (např. 1000, 2000,...). Každá armáda musí mít svého generála a hodí se také nějaký čaroděj. Všechny armády musejí mít základní jádro sestaveno z běžných bojovníků, ale mohou obsahovat také speciální jednotky, jako jsou draci, griffové, pegasové, hydry a další podobné nestvůry. Před hrou se oba hráči dohodnou, jestli se bude hrát do smrti posledního modelu, do splnění nějakého úkolu (dobytí hradu apod.) nebo skončí po určitém počtu kol (nejčastěji pět nebo šest). Každé kolo se dělí na čtyři fáze: pohyb, magie, střelba, boj. Pokud není jedna strana po uplynutí posledního kola úplně vyhlazena, vítězí ten, kdo zabil soupeři více bodů (= více bodovaných vojáků). Každý nový hráč by si měl zjistit co nejvíce o jednotlivých armádách a potom si vybrat tu, která mu nejvíce vyhovuje. Warhammer není příliš levná hra, a proto doporučuji vybrat si hned na poprvé správně. Pro přiblížení jsou zde základní charakteristiky jednotlivých armád: Empire (Říše): Nejmocnější království lidí. Celá armáda se podobá běžné středověké armádě. K obraně proti neustálým nájezdům nepřátel velmi pomáhá znalost palných zbraní. Orcs & Goblins (Skřeti): Každý, kdo viděl Pána prstenů, je zná. Je jich hodně a jsou silní, ale nedisciplinovaní. Velmi silnou jednotkou jsou zdrogovaní fanatici, kteří páchají obrovské škody v řadách soupeře, ale velmi často i v řadách vlastních. Dwarfs (Trpaslíci): Také byli vidět v Pánu prstenů. Malí, silní, vousatí a vlasatí...v boji zkušení. Od nich se říše naučila tajemství palných zbraní a trpaslíci je dovedli téměř k dokonalosti. Jejich varhany smrti (něco jako středověký kulomet) dokážou zničit nejednu nepřátelskou jednotku. Skaven (Krysáci): Mutanti krys a lidí. Jsou slabí a zbabělí, ale jejich síla je v počtu. Většinou soupeře přecíslnují 2:1. Mají také



poměrně dobré technologie, ale bohužel často selhávají a ničí vlastní vojáky. High Elves (Vznešení elfové): Jsou tělesně slabí a neexcelují v boji muže proti muži, ale tyto nedostatky vynahrazují magickým uměním a střelbou. Jejich balisty jsou velmi nepříjemné a magové dokážou zničit mnoho nepřátel. Wood Elves (Lesní elfové): Původně vznešení elfové, kteří se rozhodli žít v lese Loren a bránit ho proti vetřelcům. V zalesněném terénu dokážou jejich lučičníci nepozorovaně ničit soupeře a potom dokončí práci Treeman (ent). Dark Elves (Temní elfové): Vyhnaní z ostrova elfů Ulthuanu, kteří se rozhodli uctívat temné bohy. Kromě balist používají také jezdce na ještěrech a temnou magii. Chaos: Sluhové temných bohů šířící strach a hrůzu. Jsou zakuti do neproniknutelných brnění a bojují s nejsilnějšími zbraněmi. Jejich řady můžou posílit i všeničící démoni nebo mutanti všech možných tvarů. Vampire counts (Upíří hrabata): Upíří a nekromanti oživující mrtvé z hrobů. Jejich hlavní zbraní je strach. Tomb Kings (Nemrtví králové): Panovníci prastarého, dávno zničeného království oživení tou nejtemnější magií. Ke zničení soupeře používají kostlivce, kteří osedlávají nemrtvé kostěné koně nebo jezdí na kostěných válečných vozech. Bretonnians (Bretonci): Království lidí, kteří ctí zásady rytířství. Tato armáda se velmi podobá vojsku středověké Francie. Obrnění rytíři nejedí pouze na koních, ale můžou také létat na okřídlených pegasech. Lizardmen (Ještěři): Nejstarší bohové, tvůrci tohoto světa, si je vybrali jako své válečníky. Jsou něco mezi lidmi a ještěry, používají primitivní zbraně. Jejich žabí čarodějové, které do boje jejich vojáci nosí na velkých nosítkách, jsou nejsilnějšími čaroději ve hře. Dále můžou jejich vojáci osedlat velké ještěry (stejně jako mají temní elfové), pterodaktyly nebo dokonce triceratopse. Pokud by tedy chtěl někdo tuto hru začít hrát, tak mu přeji hodně štěstí při výběru armády a v následujících bojích.

Flowerstick



Hmph.. no Flowerstick je asi šedesát čísel dlouhá dřevěná tyčka (stick) s průměrem ne větším než dva cm. Na koncích je obalena stočenými a nastříhanými gumovými plásky ve tvaru květu (flower). Úkolem floweru je vyvažovat celý stick a zpomalovat vertikální i horizontální rotaci. Tato část je také jedním z rozdílů mezi Flower a Devilstickem. Devil je z kónického dřeva, je o pět čísel delší a místo květů má na koncích pouze slabý proužek gumy tlumící nárazy na zem. Díky těmto konstrukčním rozdílům dosáhnete při točení s Devilstickem opravdu pekelné rychlosti. Těla sticků většinou pokrývají reflexně zbarvené lepicí pásy pokryté třpytící nebo UV folií. Barevná páska je chráněna vrstvou izolepy, kterou je nutno čas od času obnovit. Čím pestřejší barvy zdobí váš stick, tím lepších dosáhnete efektů. K točení vám stačí už jen ovládací hůlky a můžete zvesela začít. Ovládací hůlky jsou dřevěné, asi pětadvacet centimetrů dlouhé, potažené 1 – 2 mm různobarevným silikonem. Silikonový potah tlumí náraz a zvyšuje přilnavost sticku k hůlce. Jak začít? Uchopte hůlky asi ve čtyřech pětinach délky (ne křečovitě) delším koncem od těla. Držte je rovnoběžně, kolmo k tělu, na šíři ramen. To je důležité hlavně pro Devil, protože jinak vám bude sjíždět z hůlek. Stick postavte kolmo na zem a začněte si ho zlehka přehazovat z jedné hůlky na druhou. Trefujte ho v horní třetině. Všimněte si, že stick vždy chvíli na hůlce drží, toho využijte ke kontrolovanějšímu odrazu zpět. Po pár minutách získáte cvik a můžete se pustit do složitějších triků. Vždy vycházejte ze základního pohybu a postupně na

něj nabalujte složitější triky. Dostaňte stick do vzduchu a zkoušejte kontrolované obraty o 180°, 360°.. z hůlky na hůlku i pouze s jednou. Zkuste stick roztočit kolem hůlky, vyhodit do vzduchu, chytit a zase točit dál. Točte kolem horizontály i vertikály a nezapomeňte, že máte dvě ruce. "Ceny a kontakt: "Stejně jako ostatní žonglovací náčiní nepatří sticky k nejlevnějším. Ceny Flowersticku se pohybují mezi 270 - 360 Kč (záleží na potahu). Devilstick je o něco dražší a dá se pořídit od 430 Kč do 560 Kč. Hůlky seženete od 100 do 200 Kč. Cena hůlek je ovlivněna barvou a tloušťkou silikonu. Vyplatí se nešetřit a koupit 2 mm, protože déle vydrží, lépe tlumí náraz a snad se s nimi i lépe točí. Pokud máte pevnou vůli a v pořádku nervy, zkuste to. Začít můžete třeba na <http://www.zonglovani.cz>. Tam vám poskytnou pár „odborných“ rad do začátku, k dispozici tam máte i e-obchod a spoustu dalších zajímavostí a kontaktů týkajících se žonglování. Nikdy není pozdě začít!!

Michal Strach

Ideální partner

Vanda Hutařová, Jana Lauermannová

oktáva	
<i>Vztah:</i>	S Petrem Pánkem v harmonii
<i>Partnerka:</i>	Vypadat by měla jako O. Starý, měla by mít povahu K. Dáma a pít pivo jako I. Vyštejn
<i>Vztah:</i>	Velmi zřídka, ne příliš často
<i>Partnerka:</i>	Zelené oči, 178 cm, se smyslem pro humor – pokud nebude vtipná, ať má alespoň zelené oči, měla by být z Oldřichova nebo okolí
septima	
<i>Vztah:</i>	Důvěra
<i>Partnerka:</i>	Aby byla rozumná
<i>Vztah:</i>	Trávit spolu dostatek času, komunikovat spolu a být si věrní + fyzický (sex) a psychický kontakt
<i>Partnerka:</i>	Vtipná, tmavovlasá, tolerantní, ambiciózní a neměla by být naivní
sexta	
<i>Vztah:</i>	V pohodě, nemlátí se mezi sebou a rozumí si
<i>Partnerka:</i>	Pěkná, chytrá, aby se ke mně hodila
<i>Vztah:</i>	Romantický, plný lásky, překvapivý a napínavý
<i>Partnerka:</i>	Inteligentní, zábavná, příjemná, v pohodě a hezká (pozn. ať. Tak dámy, tohle je jednoznačně vítěz!)
kvinta	
<i>Vztah:</i>	Pěkný a oboustranný (pozn. ať. on existuje i jednostranný VZTAH?)
<i>Partnerka:</i>	Pěkná, milá, chytrá
<i>Vztah:</i>	Nepodvádět se, navzájem se zbožňovat, hodně lásky, silný cit, ochota, sez
<i>Partnerka:</i>	Krásná (ať si říká, kdo chce co chce, na fyzické kráse záleží, první dojem se utváří právě díky ní), měla by být chytrá (ale nemusela by mě inteligencí převyšovat!), neměla by být falešná, přetvařovat se, lhát. Hezká postava
kvarta	
<i>Vztah:</i>	Upřímný
<i>Partnerka:</i>	V mojí výšce, od 13-17 let, přírodně bílé (ukázka opravdu typické přírodní barvy - pozn. šéfredaktora) nebo tmavě hnědé dlouhé vlasy, opálená a aby měla hodně společného se mnou
<i>Vztah:</i>	To je filozofická otázka. Ti dva by si měli věřit, trochu na sebe i žárlit,
<i>Partnerka:</i>	nepodvádět se – prostě ideální vztah O něco menší než já, hnědé kaštanové vlasy, tolerantní, sdílná
tercie	
<i>Vztah:</i>	Věrnost
<i>Partnerka:</i>	Měla by mít hodně peněz a hodného táta, dlouhé vlasy a měla by být inteligentní
<i>Vztah:</i>	Neměl by chybět sex
<i>Partnerka:</i>	Vyvinutá, dlouhé vlasy, štíhlá a inteligentní
sekunda	
<i>Vztah:</i>	Měli by spolu vycházet, nehádat se a trávit spolu čas
<i>Partnerka:</i>	Hodná, kamarádká, hezká (to je jasné)
<i>Vztah:</i>	Věrnost
<i>Partnerka:</i>	Má tě ráda
Prima	
<i>Vztah:</i>	Nevim
<i>Partnerka:</i>	Blondýna, nesmí být tlustá, ale měla by být vyvinutá
<i>Vztah:</i>	Nepřehnaný (pozn. ať. Copak si pod tím dotyčný asi představuje?)
<i>Partnerka:</i>	Jaká bude, taková bude. Hlavně hezká

Seifhenersdorf

V neděli 9. května se 17 človíčků z kvarty a paní profesorky Quirenzová a Šabaková a neznámý počet plyšáček vydaly na výměnu do německého Seifhennesdorfu. Tento den nás však čekalo něco jiného. Vlakem jsme se dopravili do Jiřetína pod Jedlovou a po krátké cestě jsme se ubytovali v útulné ubytovně. Tam jsme původně neměli mít žádné jídlo, ale tamější paní domácí nám udělala kotel guláše, kotel polévky a upekla perník s oříšky. Odpoledním programem byla procházka ke zřícenině Tolštejn a na rozhlednu Jedlovou (buďte rádi, že jste neviděli koncový kopečiček :)), kde byla překrásná houpačka, a potom jsme ještě zvládli Křížovou horu. Po příchodu si někteří aktivisté skoro tři hodiny házeli létacím talířem, jiní se jen tak poflakovali a jeden nadšenec začal na tamějším velkém pískovišti stavět hrad (další se k němu ještě přidali a postavili opravdovou pevnost). K večeri se upekly buřty nebo sýr (po pravdě dost se ho kvůli M.D. octlo v ohni). Superstar, sprcha a na kutě. Druhý den nás dovezl autobus do Seifhennesdorfu, kde už nás očekávali naši staří známí. Blanko, Blanko, kdepak jsi, přece ty tvoje krámy, co sis u nás zapoměla, nepovezu

domů!!! Nebyla tam. Bylo mi to OPRAVDU líto. Odpoledne, po krátkém výstupu na Špicberg (tamní kopec), pro nás byla připravena jízda na kovové bobové dráze. Bylo to docela rychlé. Zhruba ve čtyři hodiny jsme se rozešli do rodin. Moje rodina mě vzala do jakési kopule, kde kolem nás lítala stovka barevných motýlů. Byla to nádhera! Večer byl v mé rodině, stejně jako ráno, trochu napjatý, protože moje Němka Anne-Mari měla velký problém s konverzací. Otázkou zůstává, jestli neuměla nebo jestli ji to prostě nebavilo. Dopoledne vypadalo tak, že jsme se rozdělili na půlky; první půlka šla do Karáskova muzea (Karásek byl zbojník a loupežník) a druhá půlka hrála hry, pak jsme se vyměnili. Poobědvali jsme, rozloučili se a byli jsme odvezeni na hranice. Odtamtud jsme došli do Varnsdorfu na nádraží a odjeli domů. Tento výlet nám přinesl spoustu nových slovíček, nové kamarády a úsměvné vzpomínky, každopádně stále platí, že doma je nejlíp.

Štěpánka Rygálová

Prima	
Vztah:	Volnost, humor
Partner:	inteligentní, hezký, upřímný, černé vlasy, nesmí mi lhát
Vztah:	Romantika, být co nejvíc spolu
Partner:	vyšší než já, krásné velké oči, příjemný, nekuřák
Sekunda	
Vztah:	Abychom se často viděli, ze stejného města jako já
Partner:	Svalnatý, opálený, hezký, hodný, menší, snowboardák
Vztah:	Nevím
Partner:	Hubený, sportovní, snowboardák, bohatší rodiče... nesmí kouřit!
Tercie	
Vztah:	Abychom se měli rádi a nepodváděli se
Partner:	Neměl by být tlustý, ale vysoký, krátké vlasy
Kvarta	
Vztah:	Abychom si nekecali do svých věcí, vášeň nesmí chybět
Partner:	Na vzhledu nezáleží, ale nesmí mě úplně odpudit., Aby poslouchal moje názory, tolerantní
Vztah:	Aby si oba rozuměli a chtěli to samé
Partner:	Starší, hodně dobrá postava, modré oči, aspoň trochu chytrý
Kvinta	
Vztah:	Tolerance, důvěra, aby to bylo vyvážené a hlavně aby bylo o čem mluvit
Partner:	Na vzhledu nezáleží, ale zas ne úplně ošklivej, hodný, milý, pozorný
Vztah:	Přátelský, plný porozumění
Partner:	Vysoký, sportovní, aspoň trochu chytý, hodný
Sexta	
Vztah:	Tolerance
Partner:	Žádný ideální není... záleží na situaci
Septima	
Vztah:	Romantika, hezký vztah
Partner:	Na vzhledu nezáleží, hlavně aby měl zájem jeden o druhého a aby se spolu cítili dobře...
Vztah:	Komunikace
Partner:	Vtipný
Oktáva	
Vztah:	Tolerance, láska, harmonie, porozumění
Partner:	Hodný, smysl pro humor, hezký, tolerantní, musí mě mít rád



Esteták

Celá letošní sexta totiž prošla estetickým kurzem v Borovici nedaleko Mnichova Hradiště. Kopec střídal kopec a zároveň se předháněly, který z nich bude nejvíce „osrstěný“ rozličnými listnáči i jehličnany (borovicemi samozřejmě také). Své mnohatisícileté dílo vykousávání údolí do pískovce předváděla bystrá říčka klikatíc se mezi kopci a halíc se do neprostupné džungle olší. Jen občas se na nás usmála zábleskem, který prohodila listovím okolních stromů. Zkrátka „divočina po česku“. Ani počasí se s námi moc nemazlilo. Někdy nás lákalo ven z naší pyramidy uprostřed chat různých velikostí a tvarů. Jindy nás zastihlo při noční prezentaci a blesky umocňovalo dojem z válečného tance uctíváčů dlouho používaných ponožek – kmene Manata. Ve tmě se

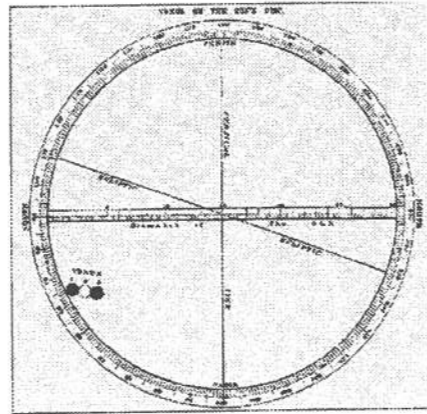
dalo skrýt leccos. Třeba obydlí starého poustevníka postavené kmeny Manata a Manupropria. Za šera se nám ve větvích ukázali i plaší Borovgóti, zahráli nám, zarecitovali a pak zase zmizeli. Amazons zase korunovali svou královnu nestydíce se ukazovat, že jejich předností je velký potenciál k plození potomků!). Stvořitel se zmítal v sítích ohromného pavouka v živé soše kmene SLAB (Strážci Lávký A Brodu).“ Ještě mnohem víc přinesl týden v Borovici, ale to se snad ani nedá všechno dobře popsat. My budeme vzpomínat, vy se těšte, až přijde řada na vás!

Vojta Pavlík

Jistě jste o tom alespoň zaslechli. Dne 8. června 2004 došlo ke vzácnému úkazu, který nikdo z dnes žijících lidí ještě nespatriil – k přechodu Venuše přes Slunce. Přechod Venuše je úkaz, kdy planeta Venuše z pohledu ze Země přejde přes sluneční disk. Poslední přechod nastal 6.12.1882, k dalšímu dojde 6. 6. 2012 a 11. 12. 2117. Jde tedy o velmi vzácný úkaz.

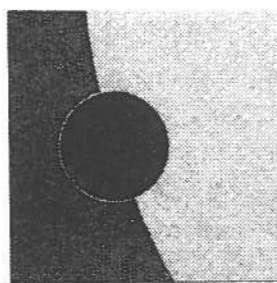
Pozorováním tohoto „nebeského divadla“ se zabýval prakticky celý svět. Byla vypsána soutěž o nejlepší webové stránky v angličtině (na tuto tematiku) a soutěž o nejpřesněji změřenou AU neboli astronomickou jednotku (vzdálenost Země od Slunce). Pro změření této jednotky bylo třeba zaznamenat co nejpřesněji časy 1., 2., 3., a 4. kontaktu, tj. okamžiku, kdy se planeta zdánlivě dotýkala okraje slunečního kotouče. Za tímto cílem jsem šel i já (mimo jiné i prof.

Buchar, který organizoval pozorování na budově školy). Já jsem však pozoroval jinde. K dispozici jsem měl (především) zrcadlový dalekohled typu Newton se zrcadlem o průměru 76mm. Na něm jsem měl nasazenou speciální fólii – filtr pro odclonění 99,999 % světla přicházejícího ze Slunce. Venuše byla v dalekohledu opravdu nádherná. Byla poměrně velká (1/33 průměru Slunce). Na Slunci bylo možno spatřit i několik skvrn (7). Planeta byla vidět i pouhým okem přes svářečský filtr, o něco lépe pak při promítání Slunce přes triedr na papír (tzv. projekci). První kontakt měl oficiálně nastat v 6h 19min 44s SEČ, já jsem ho však určil na 6h 20min 35s SEČ. Dobu druhého kontaktu se mi kvůli oblačnosti nepodařilo určit (odhadem však v 6h 37min 45s, oficiálně v 6h 39,4min SEČ). Třetí kontakt jsem určil poměrně přesně – na 12h 03min 32s SEČ (of. Ve 12h 03,7min). Dobu čtvrtého kontaktu se mi opět nepoštěstilo určit (of. 12h 22min 47s). Jelikož jsem se zapojil do mezinárodního projektu „Venus transit 2004“, byla mi z těchto časových údajů vypočtena průměrná astronomická jednotka: 149,454744 milionů km. Její skutečná hodnota je o málo větší – 149,597870 Mkm. A proč vám o tom vlastně píšu? To abyste si udělali představu, jaký mělo pozorování tohoto úkazu od r. 1631 význam. Byl to totiž jediný nejpřesnější způsob pro určení zmíněné

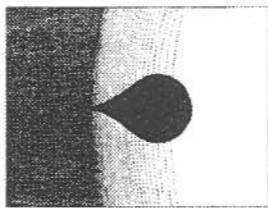


Horrocksův náčrt transitu 1639

vzdálenosti Země od Slunce, ale také tzv. paralaxy Slunce a Venuše. Letošní úkaz byl pozorován teprve popáté v historii lidstva od vynálezu dalekohledu! Mezi první průkopníky patřil Horrocks, který Slunce projektoval na papír. Za pozorováním tohoto úkazu mířily spousty expedic a trvalo několik staletí, než se pozorovatelé shodli na nejpřesnějších výsledcích. Prakticky všichni tehdejší pozorovatelé uváděli, že spatřili na začátku i konci úkazu Venuši do tvaru kapky (tzv. kapkový jev). Mělo to být způsobeno Venušinou hustou atmosférou. Překvapilo mě, že já jsem nic takového nespatriil. Přestože tento úkaz trval něco málo přes šest hodin, v žádném případě mě toto pozorování „neotrávilo.“ Snad jsem vás tedy tímto poněkud vědecktější článkem neotrávil ani já, díky za přečtení.

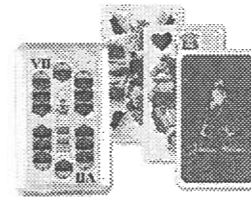


Světlo. Here pozorovat na obrysech Venuše Langley dne 6. prosince 1882



Kresba Slunce a Venuše při transitu 1769

„Tak, vážení, zahodte to i s rukama! Tuhle hru máte předem prohranou! Trumfy jsou červený, co vy na to?“ „Ty si ale troufáš hochu – královský! No ale i tak, já bych to nepřeháněl! Ještě tě vykostíme ani nebudeš vědět jak! Flek!“ „Kopete si hrobec, barva?“ „Barva dobrá! A co nám na to řekneš ty?“ „Správně, že nezapomínáte, že jsou ve hře tři! Já hezky pokazím královskou hru a jdu na utíkáčka! Takže sem přihod' ty dvě, ať zhodnotím tvoji volbu. Co mi řeknete na barvičku teď?“ „Já si věřím! Máš to marný, tuhle hru prostě vyhraju! Durch!“ „Teď už, pravda, se nemusíš ptát, co my na to. Uvidíme, jak se s tím popereš!“ Pokud si připadáte po úvodu jako ve španělské vesničce a jste tudíž někým, kdo si karetního krále – mariáš – ještě nikdy nevyzkoušel, měla bych vás alespoň zlehka



informovat o tom, jak se hraje. Mariáš se hraje buď ve dvou, ve třech nebo ve čtyřech lidech. Neznámější, a podle mě nejlepší, variantou jsou tři osoby ve hře. Otcovy výkřiky za mými zády, že „licíťák“ (licitovaný) je teprve ten správný odraz, však nebudou vyslyšeny... Ve stručnosti uvedu, že hraje vždy jeden hráč (forhont) proti dvěma spolu „spřaženým“ borcům. Karty jsou hodnoceny od nejmenší: sedma až devítka, poté spodek až král, desítka a eso. Poslední dvě jmenované jsou hodnoceny po deseti bodech. I tyto karty jsou přebíjeny kterýmkoliv trumfem (volený forhontem). Ještě je možno nahrabat bodíky tzv. hláškou. Tu tvoří král a filek v ruce jednoho hráče. Od této dvojky dostala celá hra název – mariáš – který ve francouzštině znamená svatbu. To ovšem byla ještě místo krále dáma. V každém kole se vynáší po jedné kartě a bere ten, kdo měl vyšší kartu od barvy, nebo zabíjel trumfem. Vítězem je hráč nebo dvojice hráčů s vyššími

body. Zní to jednoduše, ale hra není jenom o štěstí, ale také počtáři a opravdoví hráči mají výhodu. Říká se, že pokud jsou šachy hra královská, tak mariáš je zábavou pro obyčejné lidi. A pro Čechy obzvláště. Ti si myslí, že našli zaručený způsob, jak vyhrát:). Mariáš se hraje o desetníky nebo o koruny maximálně (i tak se dá vydělat na útratu pěkně prožitého večera). Pro příznivce počítačů, kteří karetní hry znají pouze ve virtuální podobě: můžu vás ujistit, že tato hra existuje i v tomto vydání. Ale když se rozhodnete pro tuto variantu, možná se naučíte v základech hrát mariáš, ale ty hezké lidské figle vaše hra „potratí“ hned na začátku. Navíc se nenajde nikdo, kdo by se vás pokoušel během hry zstrašovat a zneklidňovat. A kdo vám pak poradí při vyhazování karet? Kdo se postará, aby se nějaká pepřná hláška dostala až k vašemu ctěnému sluchu? Nejlepší místo je asi v hosp... restauračním zařízení pro širokou veřejnost a pokud možno nad skleničkou... třeba džusu, že? Nesmí chybět parta tří lidí (pokud se tak dají nazvat individua neustále něco řvoucí, bušící do stolu a popíjející pivo) a dobrá atmosféra (většinou se připotácí sama s přibývajícím čárkami na účtu). Vrhnete nebezpečené pohledy směrem ke spoluhráčům. Doporučuji však neříkat jim hned při první hře, jak je „vykrosíte“. Nejdříve zjistěte jejich styl hraní, estetičnost a profesionalitu (pozn. šéfredaktora – s Vandou jsem ještě nehrál, ale rád bych věděl, co by si myslela o mé estetičnosti a profesionalitě hraní:)). Zkuste okoukat jejich triky a pak jim to natřete! Nezapomínejte však na jisté cítění s poraženými a nechte je milosrdně vyhrát alespoň jednu hru z dvaceti, aby měli zas pro co žít. Hru je dobré oživovat různými zajímavými výroky. Nemusíte se těchto hlášek bát, ty k mariáši patří!

Tvorba od Štěpánky Rygálové

1

Zavřu oči
a přemýšlím, co s láskou.
Kam jít
s kým? A proč?

Svět je veliký
a v mnoha ohledech zlý...
Tak proč!
Proč jsem v něm právě já samotná?
Bez tebe a tvojí lásky?

2

Pláču v sobě,
to kvůli tobě,
kvůli vám všem.

Bez vás nejsem nic.
A s vámi?
O nic víc.

Připadám si jako v černé síti,
která nemá díru,
ani ten nejmenší otvůrek.

Nelze uniknout samotě,
když jsem to já.

Zastřelili jste mi slunce
a to všechno kvůli ní,
té malé slečně.

Okouzila vás -
asi navždy,
a mě?
Mě tím zastínila
a odvrhla
 pryč.
Do nenávratna.

3

Jako by ožíval někdo ve mně,
někdo nový a neznámý,
který žije pouze pro mě
a nezná nenávisť.

Miluje, objímá...
Však nepřichází často,
stýská se mi po něm.
Bez něj jsem tak prázdná
a nemám proč žít
a slyším ječet svou duši úzkostí.

Neodcházej!
I když jsi jen můj stín,
moje drahé já.
To já po tobě tolik toužím.
Zůstaň a veď mě!
Moc prosím.

SNĚŽENKA

Seděla jsem u řeky. Byla jasná noc, na nebi zářily hvězdy, ale mě stejně netěšily, ani kdybych viděla celou galaxii. Víš, ty jsi pryč, a já tu zůstala sama, opuštěná a odstrčená. Často si říkám jaké to tam je, jsi-li spokojený a šťastný, i když jsi tam beze mě. Vždyť naše láska hory přenášela a nic ji nemohlo zničit, zprerhat. Asi tam zatím někoho máš-chápu čas tam je dlouhý, příliš dlouhý. Vrať se, křičí a pláče moje srdce, jen na chvíličku, prosím. Já vím, nemůžeš, odtamtud není návratu, ale přesto po tobě toužím. Ani vlasy mi tu nikdo nehladí, když tu nejsi, jen vítr s deštěm, ale dá se tomu říkat pohlazení. Říkal jsi mi Sněženko, teče mi slza po tváři, sněženky přece nepláčou.....jsem tedy první plačící Sněženka.

Dražba

„Vítám vás na jubilejní 3995. dražbě cenností a starožitných předmětů,“ řekl soudce Connor. „Naše společnost pořádá tuto oblíbenou akci jednou ročně od r. 1995, což vy ovšem určitě víte. Přistupme tedy k první dražené věci.“ Soudce vzal první papír z hromady, která před ním ležela, a položil ho stranou. „Ano, výborně. Dámy a pánové, podařilo se nám získat skutečně velmi cennou relikvii, která je zřejmě jednou z posledních svého druhu. Nabízíme ji zde na prodej.“ Na pódium vjela opancěrovaná skříň, ve které panovalo speciální antikorozivní klima, s malým čtverhranným průzorem. Někteří z přítomných objekt uvnitř poznali a podělili se o onen vzrušující fakt se svými sousedy. V sále to za chvíli bzučelo jako v úle. „Soudcovo kladívko třeslo o stůl.“ „Začněme tedy. Vyvolávací cena je dvacet pět tisíc dolarů.“ „Dvě stě padesát tisíc!“ vykřikl princ Tatsu z Japonska. „Tři sta tisíc!“ trumfl ho John Gates. „Pět set tisíc,“ přisadila britská královna Alžběta XVI. „Milion,“ vykřikl Tatsu. „Milion pět set tisíc!“ To byl brunejský císař. „Dva miliony!“ Po této nabídce Johna Gatese už nikdo nepromluvil. „Dva miliony poprvé...podruhé...a potřetí! Deset mililitrů minerální vody prodáno Johnu Gatesovi za dva miliony dolarů!“

Matyáš Taller

Díky

Sledoval jsem trávu“
hořela zelení“
pod letním svitem.

Šeptal jsem jí spoustu věcí
- nevím, co z toho měla,
rozevřela mi náruč,
dlouho mne poslouchala.

Díky

Životem...

Ležel jsem na trávě,
líbal jsem zemi.
Pro život jaký je -
ted' smutno je mi.

Jezdili jsme na kolotoči,
viděli jsme z dálky nebe -
život prostě takový je,
ted' myslívám jen na tebe.

Rozhovor

Mluvil jsem s andělem,
-nastavil tvář.

Mluvil jsem s andělem,
-šel ze mě strach.

Mluvili jsme o bohu, o trávě, lese a ptácích,
o všech těch náladách, co naději ztrácí-
odkud jsou, kam se vrací.

Bydleli jsme ve stanu,
nad střechami domů,
chtěl bych psát dopisy-
jenom komu, komu?

(Ondřej Jerman, 15 let)

(...) Nevím jak ostatní kluci, ale já jsem neměl vůbec žádné štěstí. Bloumal jsem ulicemi, procházel poli, ale nikoho jsem nechytl. A ještě ke všemu jsem šlápl do lejna. No, do lejna. Já když nechci být sprostý, tak fíkám lejno a ne hovno. I když lejnem se prý nazývá jen kravské hovno, tak nevím. Na jedné straně jsem slušný, ale na druhé podávám špatnou definici. Mamka by z mě slušně mluvy měla jistě radost, ale učitel přírodopisu, který trvá pouze na přesných, do puntíku vylíčených definicích, asi ne. To, do čeho jsem šlápl, sice kravské lejno nebylo, ale nic si s ním nezadal. Byl to velký psí exkrement. Šmajdal jsem po ulici a za sebou nechával nevábnou stopu. Děti okolo se mi směly a já nevěděl proč. Až když jsem ucítil ubíjející pach, tak jsem si to uvědomil a zastavil se. Sakra! Chytl jsem si nohu za kotník, zvedl ji, zadíval se na podrážku a hleděl do hnusného exkrementu. Fúj! Opravdu jsem do něj nešikovně zabředl. Ti psi taky kálež všude! Majitelé by po nich měli uklízet! Pak jsem si ale uvědomil, že po svém psu vlastně také neuklízím, když se vydělá někde na veřejném prostranství, a tak jsem přestal lidi pomlouvát. Stoupl jsem si do trávy, botou jsem se zapřel o obrubník a vesele dřel hovno z podrážky. Šlo to pomalu a těžce. To nebyl ten správný způsob. Vzal jsem opodál ležící klacík a začal s ním „lejno“ pracně seškrabávat. Po chvíli se klacík zlomil a už neplnil svou funkci. Já ho snad nesundám! No ale rukou to přece dělat nebudu! Po mé levici vysychala špinavá louže. Moje záchrana! Rozhodl jsem se špinavou louží ještě více zašpinit. Když nechceš dolů po dobrém, přijdu na tebe vodou, ty šmejde! Míchal jsem podrážku v louži jako prádlena prádlo na valše. Rozvířoval jsem tím mdlou hladinu loužičky. A opravdu! Brzy podrážka dosahovala nevidané čistoty. Kaluž, i když velmi malinká, pro většinu lidí nicotná, mi teď velmi pomohla, z čehož vyplývá, že i malé, zdánlivě nepotřebné věci mohou a jsou lidem k užtku. Kdyby louže byla živá, rád bych jí poděkoval, ale takhle bych vypadal jako blázen. Ostavně – kdyby louže byla opravdu živá a měla alespoň nějakou důstojnost, jistě by mě nepustila, abych si v ní vyčistil špinavou podrážku. Takže jsem byl vlastně rád, že živá není. I tak jsem ale asi jako blázen vypadal – alespoň pro malé děti, které

přihlížely boji: já versus lejno, ze kterého jsem vyšel vítězně. Mohly se potřhat smíchy a já bych je taky nejradši potřhal, jelikož mě děsně štvaly. „Bězte pryč, haranti,“ odbyl jsem je. „Šlápl do hovna, šlápl do hovna,“ šišlały děti a strouhaly mi mrkvičku. Pak se učitelka diví, že někdy zmlátíme i prvňáka, když se nám takhle posmívá. Ale já ty děti nezmlátím. Jen jsem na ně vyplázl jazyk, a to stačilo. Povídání ustalo, strouhání mrkvičky také a děti na mě jen nevěřícně a vyjeveně čučely. Myslely si, že tohohle už ve svém věku nejsem schopen. Ale to se mylily. Já jsem schopen mnoha věcí. Vítězně jsem odcházel a měl škodolibou radost z toho, jak jsem je setřel. Tak nejdřív lejno, a teď je! Liboval jsem si, usmíval se vesele jako malé děcko a až pak si uvědomil, že musím vypadat infantilně jako ty malé děti, a tak jsem nasadil neutrální výraz. Teprve pak jsem si uvědomil, kvůli čemu tu vlastně jsem, a že jsem toho vandala nenachytl při činu, jak jsme se domluvili. To se tedy před kluky moc nepředvedu. A co jim mám vyprávět na obhajobu? Že jsem místo s vandalem bojoval s lejnem? Z přemýšlení mě vytrhl jakýsi pán s modrým kloboukem a černým kabátem: „Chlapče, copak ti je?“ „Mně?“ rozhlížel jsem se nechápavě po okolí, jako bych hledal někoho jiného, na koho pán mluví, „já jsem v pořádku. Co mi má být?“ „Máš monokl,“ ukázal mi pán prstem nad nos, „pod okem. Tebe doma rodiče bijí, hochu?“ „Mě?“ zasmál jsem se té absurdní představě, „proč? Nemlátí, samozřejmě, že nemlátí!“ Mě rodiče doma opravdu nebouchají a když už ano, musí to být za nějaký extra prohřešek. A maminka říká, že až vyrostu a budu chytrý chlapec, uvědomím si, že ten fyzický trest byl stejně oprávněný. Myslím si, že ze mě nikdy nebude chytrý chlapec. Horší ale je, když na mě rodičové použijí psychické násilí spolu s vysokým tónem hlasu v podobě vět: „Zpytuj svědomí, šibeníčníku!“ a „Měl by ses nad sebou zamyslet!“, „Cožé? Už zase špatná známka?!“, „Kam ty to v životě dotáhneš?!“, „Budeš zametat chodníky!“ atd. Tyto věty používají často a s oblibou, což je mnohokrát daleko horší než fyzický teror, to vám můžu potvrdit. To, že je monokl od skina, který je teď už našťastí ve vězení, jsem starostlivému pánovi samozřejmě neprozradil. „Neboj se mi

to říci, chlapče. Jsem Šimon Palička z Ústavu pro ubližované a týrané děti a mládež,“ představil se pán s kloboukem, „mohu ti pomoci.“ „Tak to jste na špatný adrese, pane. Musíte si najít někoho jiného. Někoho, kdo od vás pomoc opravdu potřebuje. Já mám své rodiče rád, oni mě taky. Nebijí mě. Jsme běžná dobrá rodina, co má normální vztahy, ne sociální případ,“ oznámil jsem mu rozhodně, jelikož jsem neměl žádnou náladu se s ním vybavovat. Měl jsem totiž v hlavě stále toho vandala a to, že jsem ho neodhalil, ačkoli detektivním talentem oplývám. Pán se zarazil. Zamrzelo ho asi, že nejsem „ubližovaný ani týraný případ“ a on nemůže uplatnit své schopnosti a hodit mě do pasťáku, kde bych čekal na pěstouny. „Sděl mi svou adresu, chlapče, já už to s tvými rodiči vyřídím,“ nedal se odbyt dotěrný sociální pracovník. Asi pracoval i přesčas. „Pane, vy mi asi nerozumíte,“ zamračil jsem se, „mě nikdo netýrá!“ „Agresivní,“ zapsal si pán do svého černého bločku, „typický příklad špatné výchovy. Ale to se změní.“ „Já nejsem agresivní,“ zuřil jsem, „a výchovu mám tak dobrou, že by mi ji ostatní sociologové mohli závidět. Přímo příkladovou! Kapesný dostávám malý, uklízím, zametám a někdy i myju nádobí!“ „Je tyranskými rodiči donucován k úklidu a zametání,“ zapsal si znovu do notýsku, „řekneš mi tedy svou adresu nebo si ji mám zjistit sám?“ „Zjistěte si ji sám,“ odsekl jsem, „jestli jste ovšem tak schopnej. Asi ne, když mi nevěříte! Mě nikdo netýrá. Na shledanou!“ Odcházel jsem pryč. „Chlapče, neboj se mě! Já ti chci jen pomoci!“ utíkal za mnou. „Lekl jsem se a přidal na tempu. Pán přidal také. Honili jsme se ulicemi Ledče, snažil jsem se mu uniknout, ale pán byl za mnou stále v těsném závěsu. Na sociálního pracovníka běhal víc než dobře. Báł jsem se, aby mi něco neudělal. V Lesní ulici jsem málem vrazil do osamocené policisty, který byl zrovna na pochůzce. „Kampak, hochu? Kampak?“ ptal se policista s úsměvem na rtech. „Utíkám,“ oddechoval jsem. „Před kým, prosím tě?“ položil mi policista chlácholivě ruku na rameno. „Před tím pánem támhle,“ ukázal jsem na sociálního pracovníka, „pronásleduje mě už od Levné ulice.“ „Ha! Úchyl!“ odhadl policista a běžel sociálnímu pracovníkovi naproti



s pouty. Ani jsem mu to nijak nevymlouval, aspoň mě otravného sociálního pracovníka zbaví. Však oni si to už mezi sebou vyříkají. Vzal jsem nohy na ramena, ale ještě se ohlédl, abych spatřil, jak polda skáče na sociálního pracovníka, kterému odletěl klobouk v dál. Policista pracovníka obrátil břichem k zemi, zkroutil mu ruce a nandal na ně pouta. Sociální pracovník se vzpouzel a kopl policistu do kolene (v sociálním ústavu se asi pracovníkům dostává bojového výcviku), čímž si pořádně zavařil, neboť na něj policista jistě podá žalobu za napadení veřejného činitele. Trochu mi ho bylo líto, ale co se dalo dělat. Neměl mě holt pronásledovat.

„Pánové, tak tohle je gól,“ prohlásil Beta. „Tahle planeta bude pro naše účely úplně skvělá.“

Beze slova se k němu obrátilo třiadvacet hlav.

„Opravdu? A cos vymyslel? Nemusím ti připomínat, že hráči SuperGame chtějí tu nejvyšší kvalitu,“ zavrčel chladně Omikron.

„To budete koukat...“

Beta rozprostřel po jediném stole, který se v místnosti nacházel, čerstvě vytištěnou mapu.

„Je to asi tak, že tady,“ zabodl prst do severní části jednoho ze světadílů, „se vyvinou Modří. Kousek pod nimi Zelení. Zelení budou víceméně kontrolovat západní část tohoto kontinentu.“

Beta ukázal na jiný obrys.

„Na východě budou Žlutí, Oranžoví a Bílí.“

„A co tahle obrovská pevnina?“ zeptal se Delta, ukazuje na veliký kontinent na západním okraji mapy.

„Ta zůstane pro ostatní, pokud se nějaká najdou.“

„Co budou tentokrát barvy?“ zeptal se Psi.

„Politické strany? Drogové kartely? Říše? Nebo klany skřetů jako minule?“

„Ne, náboženství.“

Sálem to zašumělo.

„Tak náboženství,“ vydechl Epsilon, „To tu už dlouho nebylo.“

„To ne.“ Beta dal ruce v bok. „Mělo by se to vyvíjet tak, že ta nezávislá pevnina se stane državou Modrých, kteří budou dlouho předtím i potom bezvýsledně bojovat se Zelenými. Žlutí, Oranžoví a Bílí vedle sebe budou dlouho žít relativně v míru, zatímco Červení by měli být úplně pohlceni Modrými.“

„Vymyslels to skvěle, Beto,“ pokýval uznale hlavou Ró. „A co hráči?“

„Snadno se ztratí v armádách nebo chrámech strany, za kterou budou hrát.“

„To je fakt. Jako v ročníku 1254887 při válce říší. Z té planety nic nezbylo. Hráči byli navýsost spokojení.“

„A stávající obyvatelé?“ zeptal se Zeta.

„Budou se kvůli naší zábavě navzájem zabíjet, no a co? Pojd'te vymyslet nějaká chytlavá herní hesla.“

Návrhy začaly pršet ze všech stran najednou.

„Mohamed! Křížové výpravy! Konfucius!

Brahma! Reformace! Zeus! Džihád!

Šintoismus! Jehova! Wotan! Dagda!

Thor!.....“

Potrat

Neúspěšný život skončil v kýblu se 100% roztokem, matce nematce se ulehčila chůze světem nesvětem. Uchová ale něčí paměť zločin z vraždy? Případ půjde asi k soudu s odkladem „navždy“. Paměť se krátí, rychlí se ti dech, řekni, jak sahá smrt? Chladná ocel, lékaři blízko: nepomohli. Organizované vraždy na počkání, legálně a zdarma -neplač, musí se přece svobodně rozhodnout matka. Ondřej Jerman, 14 let

Aris zvolna kráčela po zelené louce a nastavovala tvář zapadajícímu slunci. Dřív se tolik těšila, až dospěje, a teď, když prošla zkouškou, přála si být zase dítětem. Zkouška byla pro Altarony, lidskou civilizaci z galaxie, kterou naši astronomové pojmenovali M82, něco jako naše maturita. Byl to týden, během kterého měl dospívající Altaron ukázat, že je schopen samostatného života. Pokud to dokázal, stal se dospělým člověkem, což znamenalo, že mohl mít zaměstnání, cestovat vesmírem a vůbec mohl dělat spoustu činností, které byly dětem odepřeny. Aris tuto zkoušku složila před měsícem a už si uvědomovala, že být dospělým jsou hlavně povinnosti. Zahrnula k Altaronskému masivu, největšímu pohoří na planetě, a došla k úpatí jedné z nejvyšších hor. Nikdo kromě Aris a jejích tří nejlepších kamarádů nevěděl, že to, co zezdola působilo jako obyčejná prasklina, byla šikovně ukrytá jeskyně. I kdyby si jeskyně někdo obzvláště bystrý všiml, stěží by ho napadlo tam lézt. Příkrá skalní stěna nelákala ani ty nejodvážnější. Jen o pár metrů dál se ale vinula k jeskyni dobře ukrytá a pohodlná cestička. K té Aris zamířila. Zatímco stoupala vzhůru, nedokázala se ubránit stísněným pocitům. Aris totiž začala pracovat v ústavu vesmírného výzkumu. Když se před dvě stě lety vynalezly vesmírné lodě, používaly se ke zkoumání a později kolonizování planet. Nikoho ani nenapadlo, jak zajímavé může být zkoumání hvězd. Toto vědecké odvětví se rozvinulo teprve před dvaceti lety a slavilo velké úspěchy. Před třemi dny se ale zjistilo, že v Altaronské hvězdě dochází ke zvláštním reakcím, které nakonec povedou k explozi hvězdy. Vládce přikázal vše utajit, takže většina Altaronů ani netušila, že tato planeta bude nejspíš za pár dní zničena. Šance, že přijdou na to, jak explozi odvrátit, byla mizivá. Vládce a několik nejdůležitějších Altaronů se už přesunulo do kolonií. Mohli by tam přesunout všechny, pomyslela si Aris nabručeně. Prý by to vyvolalo zbytečnou paniku. Takže radši spoustu mrtvých než paniku? Čím ten omezenec myslí? Mozkem rozhodně ne! Vystoupala nahoru a pustila se skalní chodbou dál. Nabručeně nakopla kámen a přitom jí sklouzl pohled na zem. Byly tam bahnitě stopy. Jejích kamarádů rozhodně nebyly. Všichni do jednoho pracovali. Tak čí tedy? Nikdo jiný o jeskyni nemá vědět. Dál šla pomalu a

tiše. Za chvíli spatřila mihotavé světlo ohně. V jeskyni nikdo nebyl. Na zemi ležela miska a v ní hořel oheň. Vedle provizorní lůžko z rostlin a na něm krychle z krvavě červeného materiálu, o které by matematický maniak řekl, že $a=10\text{cm}$ a která měla na jedné straně devět tlačítek s vyrytými symboly, které se skládaly jen z rovných čar. Aris zděšeně vykřikla. Ne! To není pravda! Nemůže být! Chvějící se rukou uchopila krychli a zmáčkla tři symboly. Na vršku krychle se objevil hologram prapodivně vyhlížející bytosti se dvěma rukama, šesti nohama, dlouhým krkem a hranatou hlavou. Postavička byla asi dvacet centimetrů vysoká a sotva se objevila, začala mluvit jazykem, kterému Aris sice nerozuměla, ale o kterém moc dobře věděla. Jako ve snách stiskla prostřední tlačítko a nechala postavičku zmizet. Takže žádná náhoda. Útok. Najednou zbystřila. Chodbou se rozléhaly kroky. Rychle uskočila ke vchodu do jeskyně. Dovnitř vešel mladý člověk. Prošel kolem Aris, aniž by si jí všiml, a došel k rohu jeskyně, kde měl nastlané provizorní lůžko a ještě před chvílí tam měl i krychli. Tu právě hledal. Když zjistil, že je pryč, rychle se otočil. Aris právě přiskočila k východu a chystala se běžet pryč. V okamžiku si uvědomila, že jí neznámý zpozoroval, a otočila se. V ruce tajemného návštěvníka se objevila zbraň. Aris se na okamžik setkala s pohledem neznámého a znovu se celá rozechvěla. V tom pohledu nebylo nic živého. „Kdo jsi?“ Ani hlas neznámého nebyl hlas živé bytosti. Byl naprosto bez emocí, jako kdyby mluvila se strojem. „Kdo jsi ty?“ Aris mu vrátila otázku a za chvíli děkovala štěstěně, že ještě žije. Neznámý na ni vystřelil. Zachránila ji souhra její rychlé reakce a toho, že neznámý uviděl v její ruce krychli a ve snaze ji nepoškodit, špatně mířil. Udělala krok vzad a zakopla. Zavrávala, přepadla dozadu, praštila se hlavou o skálu a ztratila vědomí. Náraz ale zatřásl už tak dost chatrným stropem a lavina kamenů zabránila neznámému v úniku. Byl uvězněn. Aris se probrala a chvíli se zmateně rozhlížela. „Hej, žiješ?“ zavolala směrem k zavalenému vchodu do jeskyně. Jestliže sloužil nepříteli, bude znát dost

důležité věci. A hlavně bude vědět, jak opravit tu hvězdu „Ano.“ Aris čekala cokoliv. Nadávky, prosby, výhrůžky, ale ne suché a naprosto bez emocí vyslovené „ano“. Uchopila krychli a rozeběhla se ven. O půl hodiny později hodila řediteli vesmírného výzkumu na stůl krvavě červenou krychli a rychle ze sebe vysypala, co objevila. O hodinu později dovedla tři ozbrojené muže ke vchodu do jeskyně a sama se vrátila do práce. O den později seděla u ředitele a poslouchala poslední novinky. „Ten, koho jste potkala, opravdu sloužil Belareům. Ta krychle obsahovala instrukce, jak pomocí našeho teleskopu sabotovat naše slunce. Díky těmto informacím se našťestí podařilo explozi odvrátit. Špatná zpráva je, že ten člověk nám utekl.“ Belareové byli bytosti z jiného vesmíru a nepřátelé většiny lidských ras. „Takže co vlastně Belareové s tím sluncem provedli?“ „Před čtyřmi dny vyslal ten člověk z našeho teleskopu ke slunci svazek tachyonů s povelům k reakcím, které jsme našťestí krátce potom odhalili. To už víte. Víte také, že tyto reakce urychlovaly přirozenou termonukleární reakci, a tak hvězda, která by normálně explodovala za několik miliard let, měla explodovat za pár dní. Díky informacím z teleskopu a z té krychle jsme získali docela přesnou představu o tom, jak to Belareové udělali. Byl to jakýsi virus. Svazek tachyonů zasáhl jednu molekulu vodíku a pak se spustila řetězová reakce. Naši odborníci tedy napřed vytvořili tentýž virus a vypustili ho do jedné vzdálené hvězdy, jejíž exploze nemohla žádné civilizaci ublížit. Když se zjistilo, že se virus podařilo zkopírovat, vytvořili ho ještě jednou. Tentokrát z antihmoty. Pochopitelně jsme napřed provedli všechny možné simulace, než jsme antivirus vypustili do slunce. Naštěstí to vyšlo. Teď pracujeme na způsobu, jak působení tohoto viru urychlit a použít proti Belareům. A také na tom, jak chytit toho člověka.“ Aris se na okamžik zamyslela. „Pokud jde o toho člověka, určitě bude chtít zpátky krychli.“ „To bezpochybně. Celý náš objekt je silně střežen. Právě tady se ta věc totiž uschovává.“ „To v něm vzbudí opatrnost a nevrátí se. Proč se prostě nenastaví akustická obrana?“ „Zapnutý počítač v laboratoři v něm vyvolá stejné podezření jako ostražka. Ale že obejde ostražku, to je méně

obejde obranný systém laboratoře.“ „Ten počítač v laboratoři nemusí být zapnutý.“ „Hlavní počítač jinak nedostane pokyn k zapnutí obranného systému.“ Aris se mu s úsměvem zahleděla do očí. „Vážně?“

Pomalou se kradl do budovy. Venku byli jen dva strážci. Ty obešel. Dostane to zpátky. Jedna z věcí, které měl robot vzniklý pomocí manipulace s lidskou DNA naprogramovanou do „mozku“, byla, že technologie jeho stvořitelů nesmí zůstat v rukou Altaronů. Vstoupil do budovy a potichu se vkradl do místnosti, kde jeho senzory zaměřily to, co hledal. V místnosti byla absolutní tma. Když přistoupil ke stolu, na kterém ležela krychle, ani netušil, že jeho tiché našlapování způsobilo dost hluku na to, aby to odstartovalo Arisinu past. Past byla vlastně složená ze zařízení, které by samostatně byly pro tento účel nepotřebné. V řetězové reakci šlo ale o dokonalý alarm.“ Nepatrný šramot uvedl do chodu zařízení, které převádělo infrazvuk do slyšitelného spektra. Pro jeho jemné senzory bylo tiché našlapování takovým hlukem, že ho nedokázalo dostatečně zesílit, jeho systémy se přehřály a zařízení explodovalo. Malá rázová vlna zase uvedla do chodu zaměřovač energie, který kromě rázové vlny, která ho spustila, zachytil i energii vydávanou „živým“ robotem a vykreslil hlavnímu počítači přesnou postavu robota. To byl pro hlavní počítač, který byl naprogramovaný na to, že v tuhle dobu nemá v laboratoři nikdo co dělat, signál ke spuštění akustické obrany.“ Člověka by akustický obranný systém laboratoře omráčil. Robota ale zcela vyřadil z provozu.

Pro Aris to byl nejlepší konec, jaký si mohla přát. Na osobní přímluvu vládce se stala asistentkou ředitele výzkumu. Získala tak přístup k opravdu zajímavým věcem a práce ji začala bavit. Robot už tak šťastný konec neměl. Byl rozmontován a předhozen ústavu na vývoj obranných technologií.

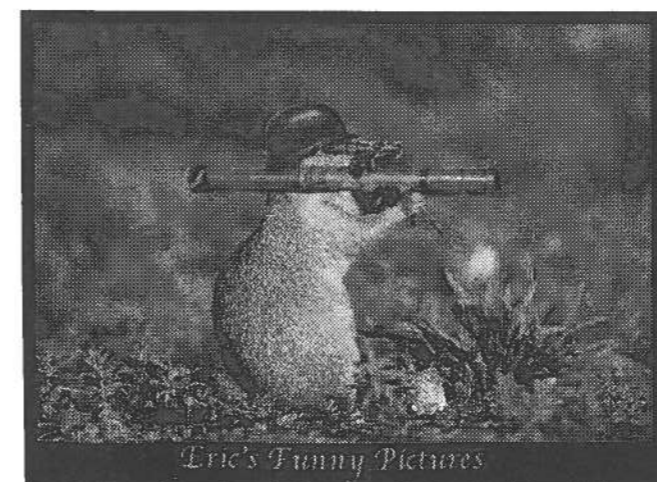
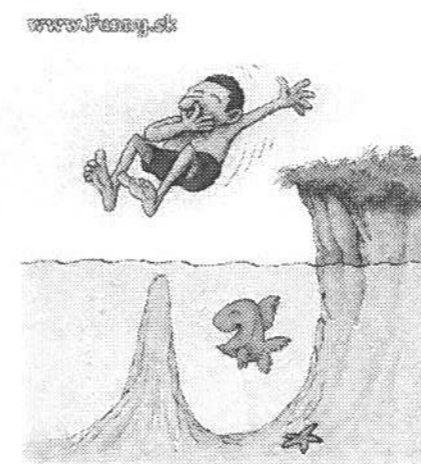
Fyzikální trojblok prof. Buchara:
„Vlastnosti zvuku nám definují zvuk..“

(při kontrole zlomku): „Nahoře to mám dobře, ale dole to mám blbě.“

Tak a tohle je 17 000 Hz. Z.S., sexta: „Já to pořád slyším.“ Fyzik kontruje: „Tak to jste pes.“

Rozšafný prof. Váňa, téma Kambodža: „A co myslíte, že by Vám tam za to dali? Slonový koule? (smích ve třídě).: „No co se smějete, já řekl slonový, ne slonovy.“

A jako bonus sofistikovaná otázka fyzikálního charakteru: „Pane profesore, myslíte, že když se koukám v televizi na auto, které překročilo rychlost zvuku, může se mi udělat špatně?“



Luštěniny
šéfredaktor: Vojta Pavlík
redakce: Hanka Hušková
Jaromír Hanzal
Vanda Hutařová
Jana Lauermannová
Štěpánka Rygálová
Katka Strnadová
Lukáš Trněný
do tohoto čísla přispěli: Tomáš Patrman,
Zdeněk Skalický,
Michal Strach, Matyáš Taller
sazba: Michal Vysušil
korektura: prof. Antonínová Hegerová
intendant PG: prof. Ubias
tisk: Agentura Mountain

RED MEAT

the barnacle-encrusted bilge pump on your sunken dreams

from the secret files of
Max Cannon

Mimulý měsíc jsem začal pracovat
ve zdejší ZOO. Měl jsem krmit potárni
medvědy, ale druska mi dala padáka.



Nechápu co jim vadilo. Ti tučníci
chutnali medvědům mnohem víc,
než mrtvý ryby.



Včera mě vyhodili z práce. Že prý
jim nevyhovuje moje osobnost.



©1996 MAX CANNON



Ale neřekli která...



Takže. Láďo... Jestli už jsi ořezal
stromy na dvorku, tak by ses mohl
podívat na keře vzadu za domem.



To nepude.

Proč ne?

Poněvadž dycky dyž je stříhám, tak
začnou jancit jak splašený a řvát
jak střílený prase.

©1996 MAX CANNON



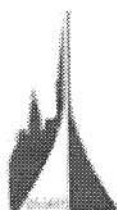
Aha, chápu.

Vysvětlím ti pár drobností.
"Keře" jsou ty zelené věci s listím
a "prase" je ta šedivá chlupatá věc.



To by štymovalo.
Mné přišlo divný.
Že by nákej strom
měl červenou
mízu.

copyright by Max cannon
zdroj: www.kompost.cz



Luštěniny vznikají za podpory statutárního města Liberec